

1972 GRUODIS

Eglutė

gruodis • 1972

TURINYS

- 3 MAN ŽVAIGŽDUTĖ, R. Jotvingytė
- 4 KALĖDU ŽVAIGŽDUTĖ, D. Sadūnaitė
- 10 KŪČIU NAKTIS, J. Narūnė
- 11 DEBESĖLIS, R. Jotvingytė
- 16 DEBESĖLIO GALVOSŪKIS
- 17 PUPUTIS PADEDA, Linutė
- 20 DEŠIMTOSIOS KALĖDOS, O. Mikailaitė
- 28 MŪSU KŪRYBA
- 31 1972 M. TURINYS
- 32 PAVEIKSŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Trinkūnas — viršelis, 11-15, 21
- L. Trinkūnienė — 3
- A. Sruoginienė — 4
- O. Mikailaitė — 5, 6, 7, 8, 9, 17-19
- M. Eidukevičiūtė — 9, 10
- S. M. E. — 20-27

STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND CIRCULATION

EGLUTĖ (The Little Fir)—magazine for children is published monthly; not published during July and August. Publishers and owners are the Sisters of the Immaculate Conception, a nonprofit religious society approved by the Roman Catholic Church. The editor is Sister Ann Mikaila, managing editor—Sister M. Palmira. The offices of the editors and publishers are at Immaculate Conception Convent, Putnam, Ct. 06260. In the preceding 12 months the average press run was 1520 copies; average number of mail subscriptions—1478 and 0 complementary copies distributed. Total distribution—1478, left-over copies—52. Nearest issue to filing date: press run—1500; mail subscriptions 1438; 0 complementary copies; total distribution—1438; left-over—63.

Yearly subscription—\$5.00; single copy—50¢ Second class postage paid at Putnam, Ct. 06260. Yearly subscription—\$5.00; single copy—50¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

MAN ŽVAIGŽDUTĖ

Ritonė Jotvingytė

**Man žvaigždutė
Merkė akį,
Merkė akį tris kartus,
Sumirgėjo
Ir pasakė:
“Džiaugias žemėje Dangu”.**

**Ir kalbėjo:
“Gimė Žodis”, —
Pakartojo tris kartus,
Man žvaigždutė
Pasisakė:
“Gimė Dievas ir Žmogus”.**

KALĖDŲ ŽVAIGŽDUTĖ

sulietuvino Danguolė Sadūnaitė

Mažasis Petriukas baigė lipdyti sniego senį. Jis turėjo būti panašus į Kalėdų senį. Bet ar Kalėdų senis turėjo morką vietoj nosies? Petriuko senis turėjo.

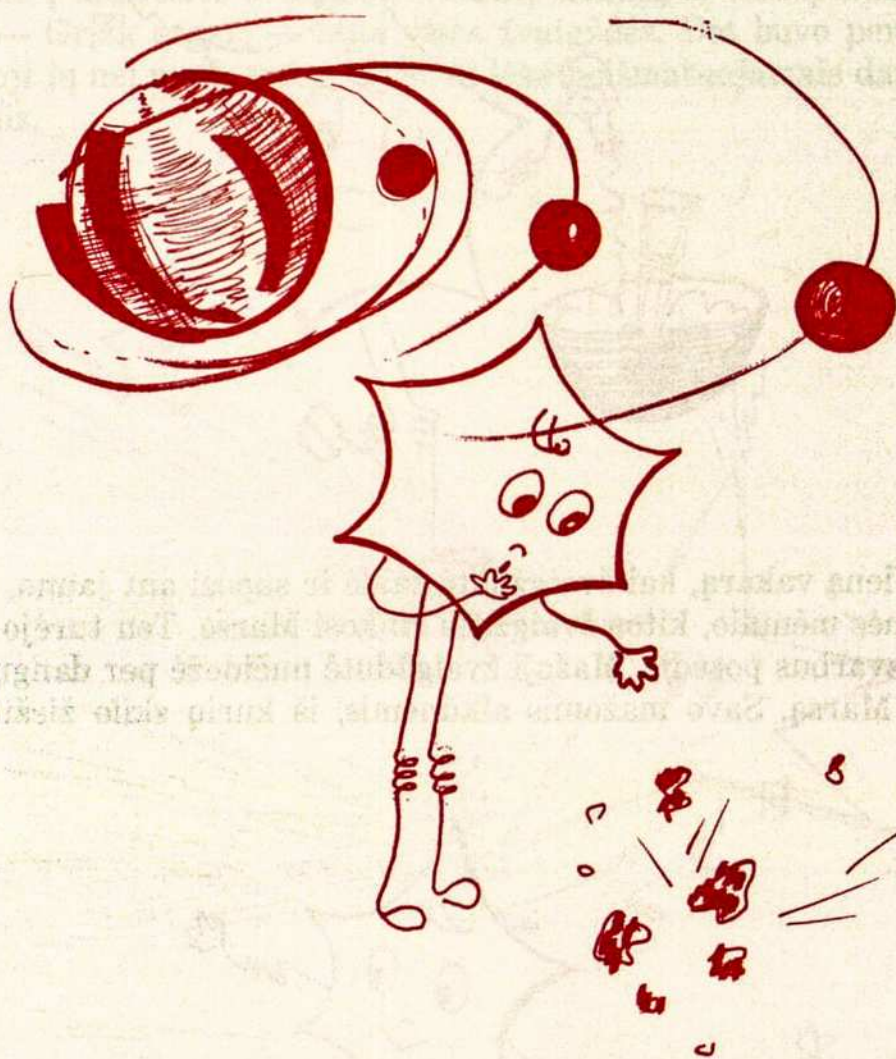

Namuose Jonas su tėčio pagalba atitraukė spalvotą televiziją toliau nuo židinio. Taip Kalėdų seniui bus patogiau per kaminą nusileisti. Visi pastebėjo, kad per Kalėdas televizijos palikti prie židinio tikrai negalima.

Mirga baigė puošti eglutę savo lėlėms. Pernai, ji pasakojo Jonui, jai daug geriau sekėsi puošti. Pernai, aiškino Mirga, ji buvo keturių metų. Tada ji buvo jaunesnė ir stipresnė.

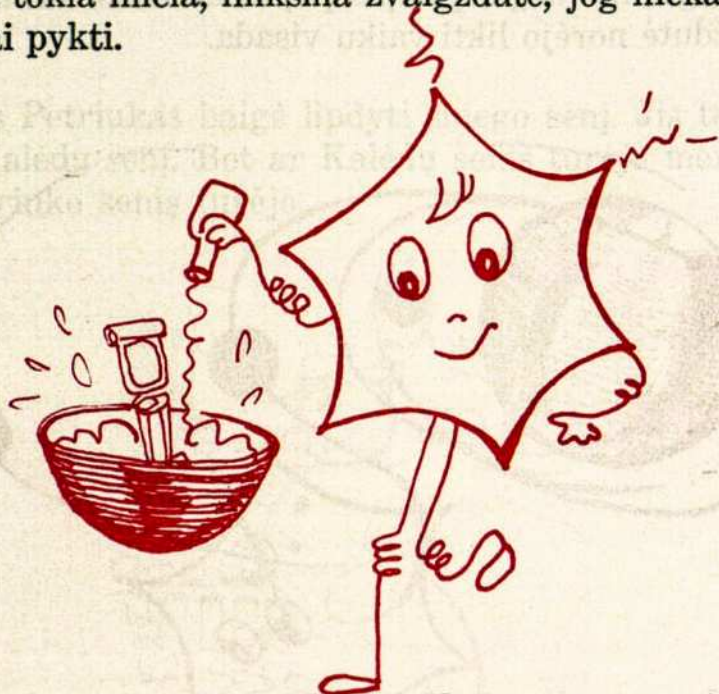
Kai visi darbai buvo baigti, mama susodino visus tris vaikus ant žalios sofos ir pradėjo pasakoti pasaką. Šį kartą ji nepasakojo apie karalių, kuris turėjo vieną kambarį pilną rubinų, kitą pilną aukso, o trečią — sidabro. Šį kartą mama papasakojo apie Kalėdų žvaigždutę.

Kartą gyveno žvaigždutė toli, toli erdvėse. Palyginus su kitomis žvaigždėmis, ji buvo maža žvaigždutė. Ji mėgo keliauti, visur bėginėti — kaip vaikas. Ji buvo lyg maža čigonytė. Ji nenorėjo užaugti, nes negalėjo apsispręsti kuo bus, kai užaugs. Mažoji žvaigždutė norėjo likti vaiku visada.

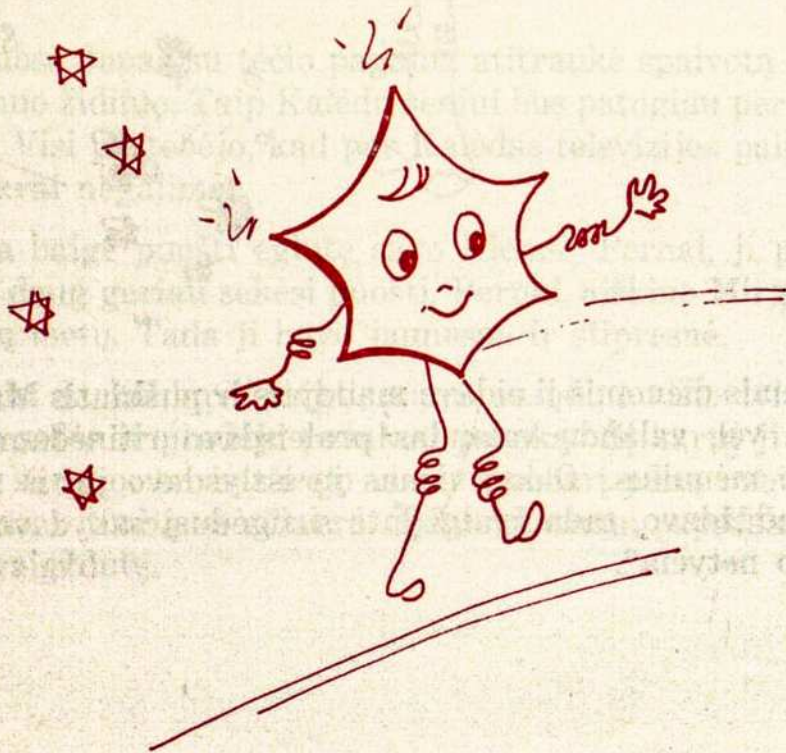

Šiltomis dienomis ji eidavo maudytis ir puškintis Marso upėse. Arba vėl, valandų valandas praleisdavo ritinėdama plonus Jupiterio mėnulių. O kai vienas jų išslysdavo jai iš rankų, ir staiga sudūždavo, tada žvaigždutė susigėdusi sakydavo mamai: "Atsitiko netyčia".

Kai dienos buvo karštos, ji padėdavo mamai pagaminti naminius ledus. Į geltoną, šaltą košę žvaigždutė mėgdavo įpilti daug, daug vanilos prieskonio. Kartais įpildavo daug per daug. Bet ji buvo tokia miela, linksma žvaigždutė, jog niekas negalėjo ant jos ilgai pykti.

Vieną vakarą, kai žvaigždutė žaidė ir suposi ant jauno, riesto žemės mėnulio, kitos žvaigždės rinkosi Marse. Ten turėjo būti labai svarbus posėdis. Mažoji žvaigždutė nučiuožė per dangų tiesiai į Marsą. Savo mažomis alkūnėmis, iš kurių skilo žiežirbos,

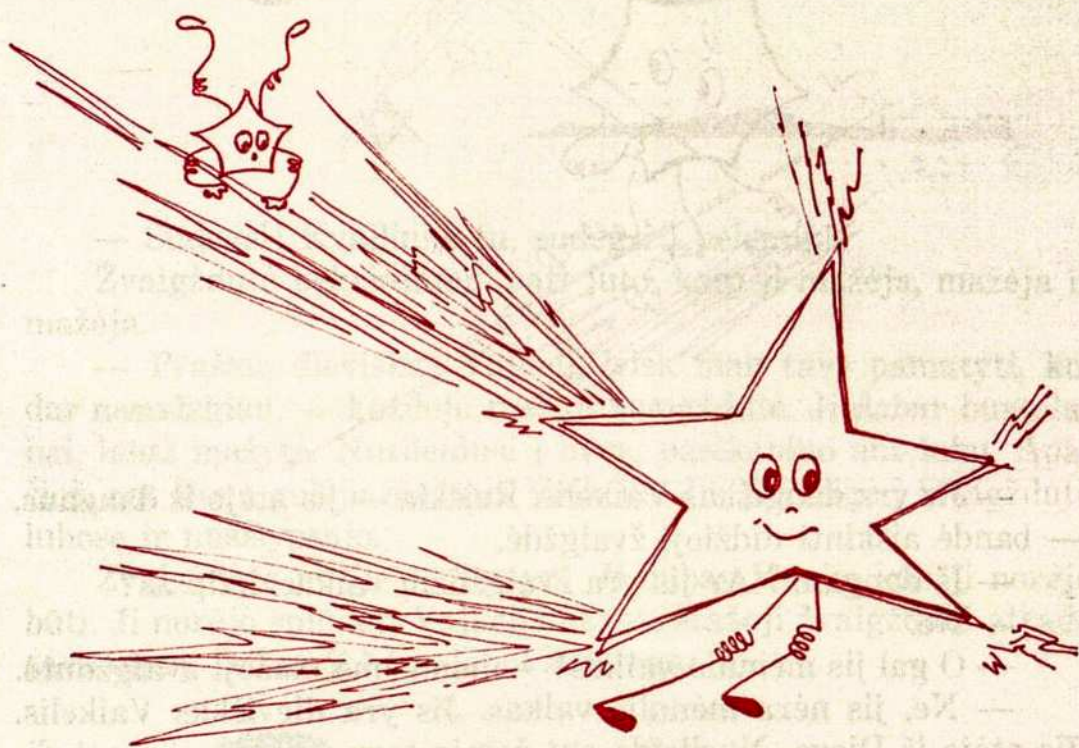

ji prasistūmė pro kitas žvaigždes į rato vidurį. O ten buvo aptariami svarbūs dalykai. Viena pačių gražiausių, pačių didžiausių žvaigždžių buvo išrinkta atlikti didelį darbą.

— Neliko daug laiko. Turiu skubėti, — tarė išrinktoji žvaigždė ir šovė į erdves.

— Kur skubi, kur skubi? — šaukė mažoji žvaigždutė. Ji įsikabino į didžiosios žvaigždės auksinę uodegą ir lėkė paskui.

— Grįžk atgal! — rėkė visos žvaigždės. Bet buvo per vėlu. Mažoji jų nei matė, nei girdėjo. Ji lėkė neišmatuojamais dangaus plotais.

— Kur mes keliaujam — sušnibždėjo žvaigždutė?

— Aš skrendu į mažą planetą, kuri vadinasi žemė. Turiu pasiekti nedidelį kalnuotą kraštą, kuriame yra urvas uoloje.

— O kas ten bus?

— Ten gims Vaikelis. Turiu visiems nurodyti kelią, kur jis yra.

— Vaikelis? — nustebo žvaigždutė. Ligi šiol ji buvo visu mažiausia, visu mylimiausia. Ar galėjo kur nors būti daugiau vaikų? Ji manė, jog ji yra vienintelis vaikas visose erdvėse.

Prieš užmigdama, mažoji žvaigždutė sau kartodavo:

— Aš puiki, aš graži, aš vienintelis žvaigždžių vaikas.

— O koks tas Vaikelis? — vis klausinėjo mažoji žvaigždutė. Ji nebuvo labai patenkinta.

— Jis yra dangiškas Vaikelis. Reiškia — jis atėjo iš dangaus, — bandė aiškinti didžioji žvaigždė.

— Iš dangaus? Ar jis yra žvaigždžių vaikas, kaip aš?

— Ne.

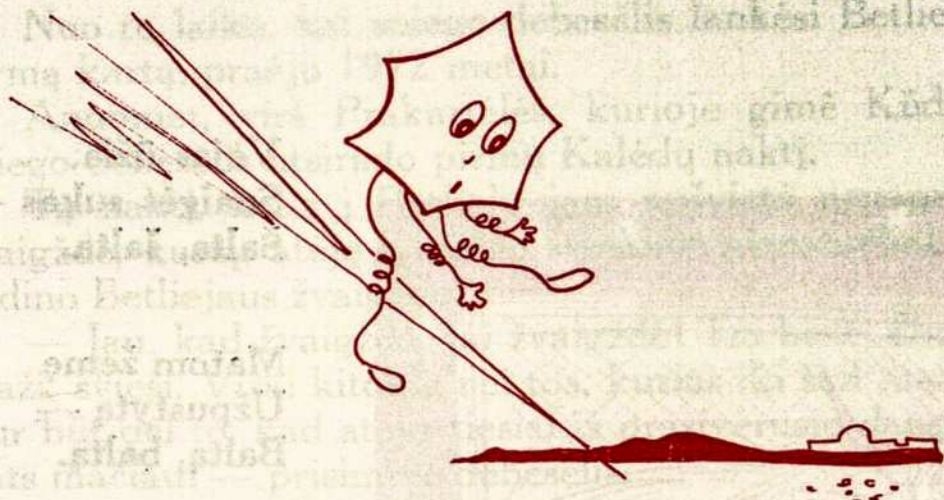
— O gal jis mėnulio vaikas? — nenurimo mažoji žvaigždutė.

— Ne, jis nėra mėnulio vaikas. Jis yra dieviškas Vaikelis. Jis atėjo iš Dievo. Nusileido ant žemės tarp žmonių, — tarė didžioji žvaigždė. Ir tada ji daugiau nekalbėjo, tik švietė. Ji leido ilgus, šviesius spindulius į žemę, į nedidelį kalnuotą kraštą, į urvą uoloje.

— Aš noriu pamatyti dieviškąjį Vaikelį — nusprendė žvaigždutė. — Ir aš jį pamatysiu!

Ji užsikabino už vieno ilgo didžiosios žvaigždės spindulio ir ėmė slysti žemėn. Smarkiai degdama, ji slydo žemyn, žemyn. Iš kažkur toli dar išgirdo žodžius:

ŠILUMAS

— Sudegsi! Kvailiuke tu, sudegsi į pelenus!

Žvaigždutė bekrisdama pati juto, kaip ji mažėja, mažėja ir mažėja.

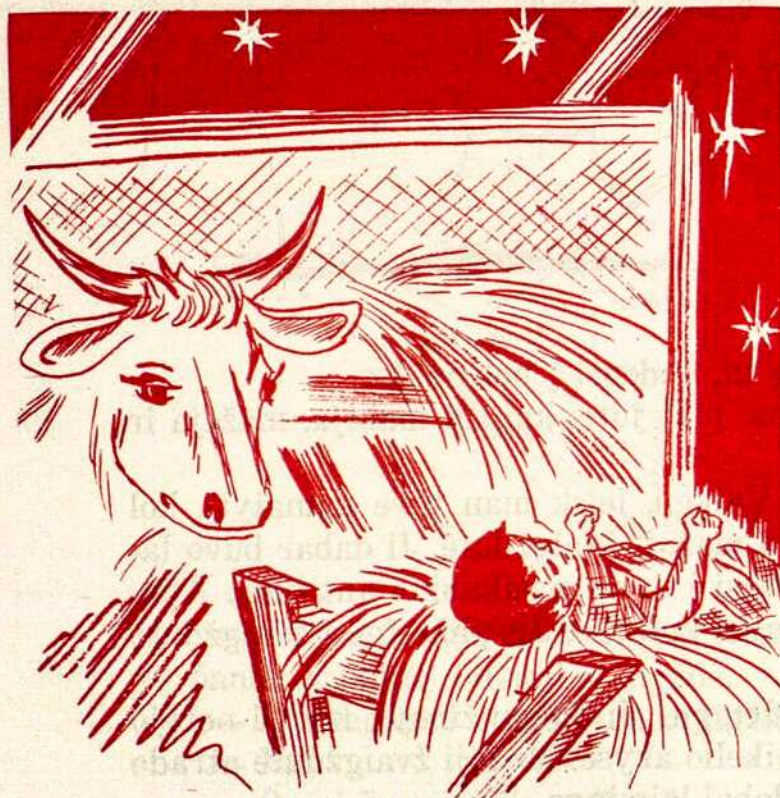
— Prašau, dieviškas Vaikeli, leisk man tave pamatyti, kol dar nesudegiau, — kuždėjo mažoji žvaigždutė. Ji dabar buvo labai, labai mažytė. Nusileidusi į urvą, pasikabino ant lubų. Apačioj, ant šieno gulėjo mažutis Vaikelis. Jis pažvelgė į žvaigždutę lubose ir nusišypsojo.

Žvaigždutė nusileido žemyn. Ji dabar žinojo, kuo ji norėjo būti. Ji norėjo spindėti Vaikelio akyse. Mažoji žvaigždutė atrado savo vietą. Dabar ji buvo labai laiminga.

KŪČIŲ NAKTIS

Janina Narūnė

Vėjas ūžia,
Snaigės sukas —
Šalta, šalta.

Matom žemę
Užpustytą —
Baltą, baltą.

O Betliejū
Kūčių naktį
Štai mažutis

Jėzulėlis
Kūdikėlis
Gimė kūtėj.

Suvystytas,
Paguldytas
Tarp avelių.

Žvaigždė šviečia,
Piemenėliams
Rodo kelią.

DEBESĖLIS

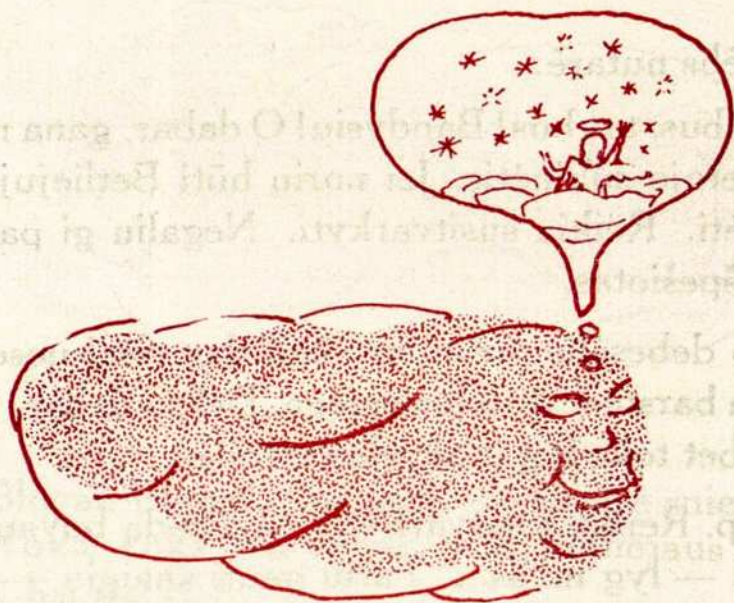
Ritonė Jotvingytė

Nuo to laiko, kai sniego debesėlis lankėsi Betliejuje pirmą kartą, praėjo 1972 metai.

Anuomet, virš Prakatėlės, kurioje gimė Kūdikis, sniego debesėlis atsirado pirmų Kalėdų naktį.

Tą naktį, kelią į Betliejų jam nušvietė nepaprasta žvaigždė, kurią, atėję Kūdikio sveikinti piemenėliai, pavadino Betliejaus žvaigžde.

— Jau, kad žvaigždė, tai žvaigždė! Tai bent! Didelė, graži, šviesi. Visai kitokia nei tos, kurias iki šiol mačiau. Tur būt dėl to, kad atėjo tiesiai iš prasivėrusio dangaus. Pats mačiau! — prisiminė debesėlis.

— Visame pasaulyje buvo nuo jos šviesu... Beje, beje, — dar minėjo debesėlis, — aš gi, tą naktį dar ir angeliką skubėjau į Betliejų nunešti. Jei ne aš, tai tas pipiras kažin ar iš viso būtų į savo dangiškus chorus pakliuvęs. Ir tai! Vos-vos nepavėlavom! Tikrai. Laimė, kad vėjai buvo geri. Pūtė ir pūtė, — nepamiršo to įvykio debesėlis.

Dabar, po daugelio metų, debesėlis galvojo:

— Ot, įdomu! Kas gi būtų buvę, jei būtume pavėlavę!? Be to ploniausio balsiuko ir angelų giesmės, tur būt, nekaip būtų skambėję, — svarstė sniego debesėlis. — Bet, mes suspėjom. Ir dėl to viskas buvo puiku...

Debesėlis beveik išdidus.

— Viso pasaulio amžiuose tik vieną kartą įvyko toks stebuklas, ir aš esu tas, kuris visa tai mačiau! — šypsojosi sniego debesėlis.

Debesėlis susijaudino.

— Nenurimsiu, kol ir vėl nepamatysiu Betliejaus ir prakartėlės. Tik, ar surasiu? Ar atpažinsiu? — atsiduso jis.

Debesėlis nutarė:

— Kas bus, tas bus! Bandysiu! O dabar, gana man čia, vienoje vietoje sukinėtis. Jei noriu būti Betliejuje laiku, reikia judėti. Reikia susitvarkyti. Negaliu gi pasirodyti toks, lyg išpešiotas.

Sniego debesėlis nusiminė, kad dar visai neseniai tai šen, tai ten barstė ir dulkino sniegą. Dėl to dabar, va, nors ir didelis, bet toks lyg ir skystas atrodė...

— Taip. Reikia susitvarkyti. Aš visada buvau baltas, o dabar aš — lyg ne aš... Turiu gauti snaigių, — nutarė debesėlis.

Debesėlis nelaukė. Bematant prislinko prie kito, gerokai už jį mažesnio debesėlio ir ėmė kalbėti:

— Klausykis, klausykis! Aš noriu, kad tu man paskolintum savo snaigių. Tuoju po Kalėdų tau jas atiduosiu ir dar savo pridėsiu. Ar gerai? Ar sutinki?

— Ne, nesutinku, — atsakė jam mažytis debesiukas.
— Nenoriu aš tavo snaigių! Bet ir savų snaigių skolinti, tai jau ne! Argi nežinai, kad Kalėdose visi debesiukai turi snigti tik savomis snaigėmis. Visi nori būti balti—gražūs, tai ir aš. Ką gi veikčiau, savo snaiges tau atidavęs? Ne, debesėli, ne, — pasakė mažytis debesiukas ir, kai tik vėjas jam prisegė sparnus, nuplasnojo savais keliais.

— Blogai. Blogai ir negerai, — nutarė sniego debesėlis. — Toks, koks esu dabar, virš Betliejaus pasirodyti negaliu. Ką daryti?

Sniego debesėlis nutarė surankioti savo, įvairiose vietose išbarstytas snaiges.

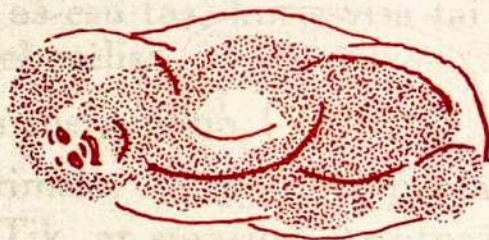
— Tik, ar prisiminsiu, kur buvau, kur snigau? Ir dar. Ar žinosiu, kad atrastos snaigės tikrai mano? — abejojo debesėlis.

— Žinosi! Žinosi! — sustaugė pro šalį lėkdamas meteoras.

Debesėlis krūptelėjo.

Sakau jau! Tai, nenuorama! Lokia ir lokia, lyg nieko daugiau nė nežinotų! — pyko sniego debesėlis. — Gerai dar, kad neužkabino.

Debesėlis pajudėjo. Kai sustojo atsikvėpti, dangus jau buvo pilnas žvaigždžių. Debesėlis pažiūrėjo žemyn.

— Tai, kad aš gi esu beveik virš Betliejaus, — džiaugėsi jis. Čia, ši vieta, virš kurios aš dabar plaukiuju, tai Piemenų laukas! Tai gerai! Tai gerai! — netėrė džiaugsmu debesėlis. — Tik, kaip čia su tomis mano snaigėmis bus? — svarstė jis. — Ar norės grįžti?

— Norės! Norės! Kodėl gi ne, — mirgėjo debesėliui tolimos ir artimos žvaigždės. — Tik tu nelauk! Skubėk! — ragino žvaigždės.

Debesėlis staiga pajuto, kad jis žino, ką reikia daryti. Jis pašaukė vieną didelę ir labai gražią savo snaigę ir tarė:

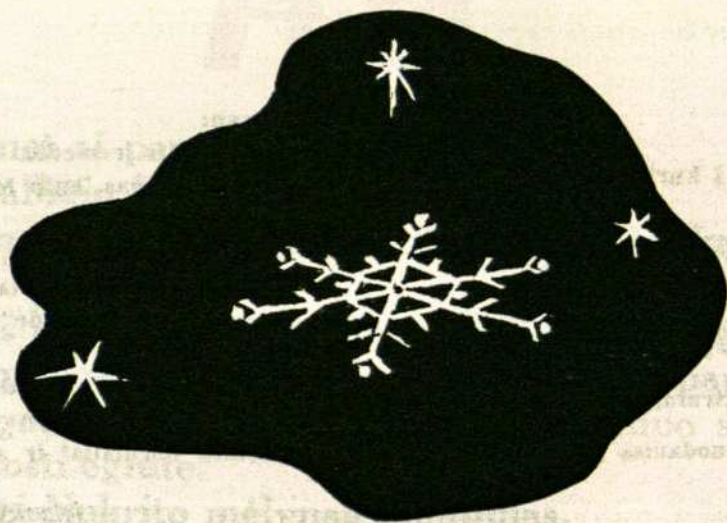
— Tau reikės į žemę. Dabokis. Neužtruk ir neužkliūk. Pasakyk visoms mano snaigėms, kad šaukiu jas namo. Pasakyk, kad skubėtų. Ar supratai?

Snaigė suprato.

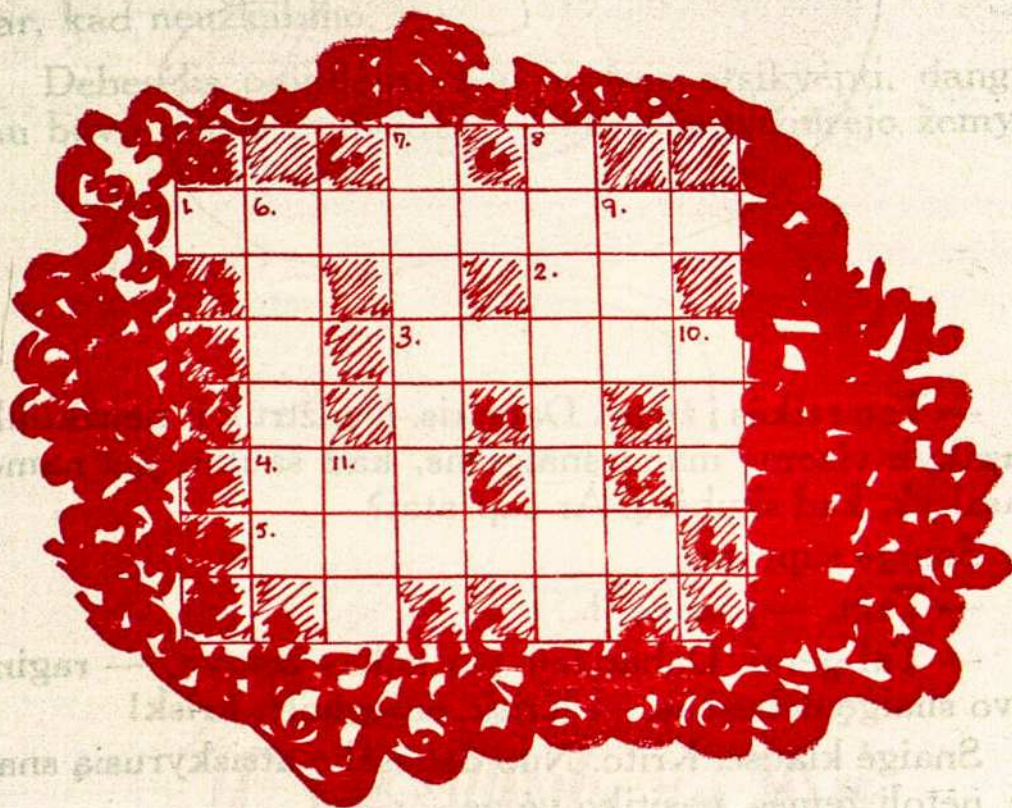
— Taip, — pasakė ji.

— Tai gerai. Dabar tau jau laikas žemyn, — ragino savo snaigę debesėlis. — Krisk, snieguole, krisk!

Snaigė klausė. Krito. Nuo debesėlio atsiskyrusią snaigę, netoli žemės, pasitiko vėjas...

DEBESĖLIO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Pasakoje, į kurį miestą debesėlis skrido?
2. Ne aš, ne ji, ne jis, bet
3. Pasakoje, ko berniukas norėjo Kalėdoms, jei negautų kumeliuko?
4. "Tatai" sutrumpinta.
5. Maistas, duodamas gyvuliams.

Žemyn:

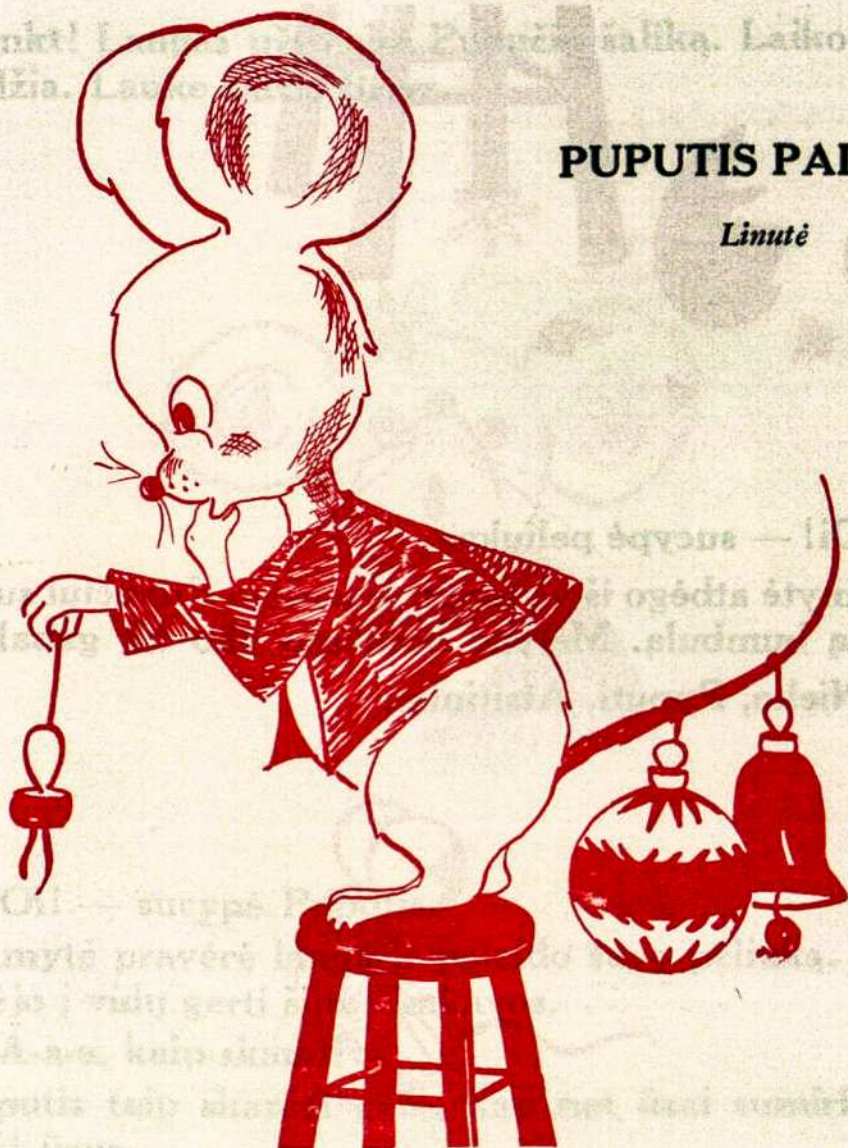
6. Laikraštėlis ir medis.
7. Dangaus kūnas, kaip Marsas, Žemė, Jupiteris.
8. Mažas dangaus kūnas, kuris labai greitai skrenda ir kartais vadinamas "krintančioji žvaigždė".
9. Trumpas žodelytis.
10. Mūsų kūno viršutinė dalis.
11. Mergaitės vardas, kuris taip pat rašomas normaliai ir atbulai.

Atsakymai psl. 29

Trinkt! ... Pūgti ... Laiko ir ne-
paleidžia. ...

PUPUTIS PADEDA

Linutė

— Šiomet aš paruošiu Kalėdas!

Taip kalbėjo Puputis vieną dieną.

— Mamytė gal padės. Bet tik truputį. Viską padarysiu aš.

Puputis surašė savo darbus. Pirmiausia — eglutė. Peiliukas sugalvojo naują dalyką. Jis sukabino papuošimus ant uodegos. Taip bus lengviau. Tada užlipo ant kėdės ir ėmė puošti eglutę.

Plumpt! Nukrito mėlynas bumbulas.

— Oi! — sucypė peliukas.

Mamytė atbėgo iš virtuvės. Ji padėjo Pupučiui sušluoti mėlyną bumbulą. Mėlyno bumbulo liko tik gabaliukai.

— Nieko, Puputi. Atsitinka.

Tada Puputis bėgo kisielių maišyti. Maišė ir maišė. Vis smarkiau ir smarkiau. Šokinėjo Puputis. Šokinėjo bliūdas. Šokinėjo šaukštas.

Šlast! Kisielius išsoko ant stalo.

— Oi! sucypė Puputis.

Mamytė padėjo kisielių sušluostyti.

Puputis bėgo langų valyti. Langai turi būti labai švarūs. Kalėdų žvakutės juose degs.

Trinkt! Lango užtrenkė Pupučio šaliką. Laiko ir nepaleidžia. Lauke šalta. Brrrr.

— Oi! — sucypė Puputis.

Mamytė pravėrė langą ir paleido savo peliuką. Puputis atėjo į vidų gerti šiltos kakavos.

— A-a-a, kaip skanu!

Puputis taip skaniai gėrė, kad net ūsai sumirko. Jis nulaižė ūsus.

Puputis pasidarė rimtas.

— Mamyte, ar aš tau padėdu ruošti Kalėdoms?

— Padedi.

— Bet tu ir man padedi ruošti Kalėdoms?

— Padėdu.

— Mamyte, jei aš tau padėdu, ir tu man padedi, tai. . .

— Mes abu viską ruošiam kartu! — užbaigė mamytė.

— Taip! Ir abiem daug linksmiau, — nusišypsojo Puputis.

DEŠIMTOSIOS KALĖDOS

paruošė O. Mikailaitė

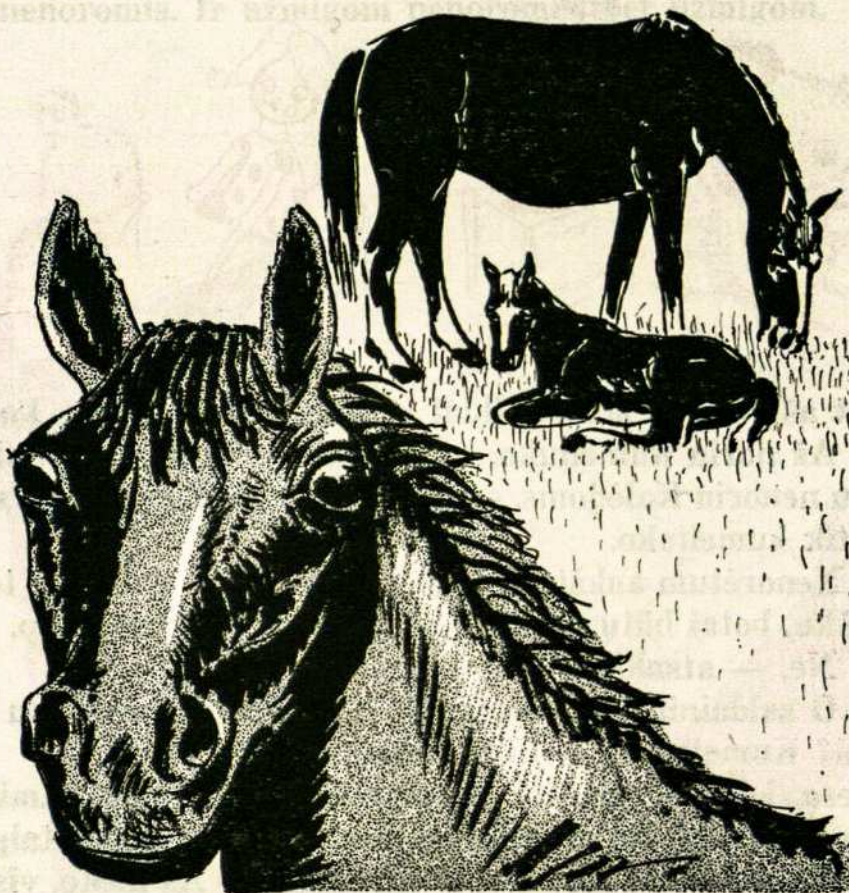
Mes persikėlėme gyventi į kaimą. Kaime man patiko. Ne tiek patiko mūsų naujas namas, kuris iš viso nebuvo naujas, nei mano nuosavas kambarys, nei nauja mokykla. Man visų įdomiausia vieta buvo arklidės, kurias statė už mūsų namo. Aš padėjau tėčiui prižiūrėti statybą.

— Kada nors turėsime ir arklių ir karvių, — sakydavo mano tėtis.

— Kada nors, kada nors. Koks baisus tas žodis “kada nors”, — galvojau aš.

— Jei yra arklidės, bus ir arklių, — kalbėjo mano sesutė.

Nors ji buvo mergaitė, bet šį tą žinojo. Ji žinojo, kad aš labai ir labai norėju kumeliuko. Kumeliuko, kuris priklausytų tik man, kuriuo aš galėčiau jodinėti.

Ruduo praėjo, ir atėjo žiema. Arklidės buvo pabaigtos. Bet arklių dar nebuvo. Nebuvo nė vieno.

— Arklidės yra, bet nėra arklių, — nusimineš kartą tariau sesutei, Zitai. Tai mano vyriausioji sesutė, jai aš kartais kai ką pasakydavau. Kitoms tai ne. Jos mažos. Kalėdoms artėjant, aš turėjau ne dvi, o tri sesutes. Bet mano mintys buvo kitur.

— Kalėdos! Kalėdos ateina, — šnabždėjosi mano sesutės. Jos labai laukė ir labai kikenė. Ir tėveliai pradėjo kalbėti apie Kalėdas. Klausinėjo mūsų, ko norim dovanų.

— Aš pažįstų suaugusius, — galvojau aš, pats vienas. — Klausia kokių dovanų nori, paskui dovanoja tai, kas jiems patinka.

Bet aš visiems labai aiškiai ir daug kartų sakiau, ko noriu.

— Aš noriu kumeliuko, — sakiau. — Ir nieko, visai nieko daugiau nenoriu Kalėdoms, — patvirtinau, kad visi gerai suprastų, — tik kumeliuko.

— Nenorėtum aukštų botų jodinėjimui? — paklausė tėtis.

Aišku, botai būtų gerai. Bet kas botai be kumeliuko.

— Ne, — atsakiau, — nenoriu.

— O saldinių gal norėtum? Kuo Kalėdų senis tau kojineę prikims? Kumeliuko į kojineę neįdėsi, — tarė tėtis.

Tiesa, į kojineę neįdėsi, pagalvojau. Bet ir per kaminą kumeliuko neatvesi. Jei kumeliukas bus, jis kaip nors kitaip ateis.

— Ne, saldinių nenoriu, — atsakiau. — Aš nieko, visai nieko nenoriu Kalėdoms, tik kumeliuko. Nieko, visai nieko man daugiau nereikia.

Mama su tėčiu į mane pasižiūrėjo. O mano sesutės kikenė, kaip mergaitės. Bet man nebuvo juokinga. Mama žinojo, kad prieš eidamas gulti aš ir Dievulio tik vieno dalyko prašau — kumeliuko.

Mes su tėčiu jau daug sykių ėjom apžiūrėti arklių pirkimui. Kalėdos buvo visai netoli. Tėtis leido man išbandyti kelis kumeliukus. Man pora labai patiko. Bet tėtis vis ne ir ne. Tai jam tas negerai, tai kitas. Mano širdis buvo kaip akmuo. Beveik nesitikėjau kumeliuko Kalėdoms.

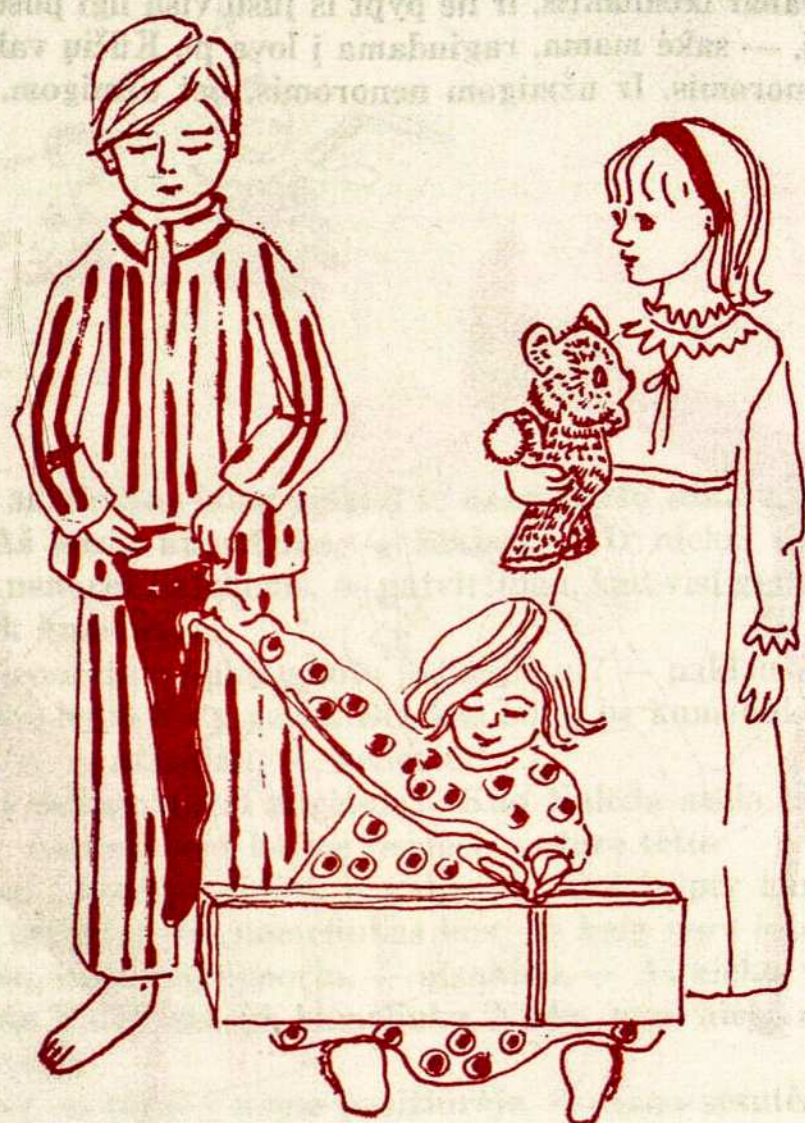
Jau ir Kūčios. Eglutė papuošta. Mano sesutės linksmos. Jauku ir gera. Ir man pasidarė geriau. Bandžiau užmiršti. Ir aš pakabinau kojinę kartu su visais. Susieškojau pačią didžiausią.

— Dabar labanaktis, ir nė pypt iš jūsų visų ligi pusės aštuonių rytoj, — sakė mama, ragindama į lovą po Kūčių vakarienės. Ėjom nenoromis. Ir užmigom nenoromis, bet užmigom.

— Eisim žemyn, ar neisim? — ryte atbėgo sesutės į mano kambarį, klausdamos. Turėčiau paaiškinti, kad tik dvi sesutės galėjo bėgti. Viena, ta naujausioji, vos pastovėjo ant kojų. Ji, tikriausiai, dar miegojo. Buvo šešta valanda.

Nutarėm eiti prie eglutės. Kaip mes išbūsim dar pusantros valandos? Neįmanoma!

Apačioj — džiaugsmo klyksmai. Dovanų visokiausių. Ir kojinių pilnos saldumynų. Visiems kas nors padėta. Tik man nieko.

Pačiupinėjau kojinę. Nieko. Ji kabojo virš židinio visai tuščia. Peržiūrėjau visas dovanas. Man nė vienos. Pagaliau ir mano sesutės pastebėjo, kad man nieko nėra.

Visi nubėgom atgal į viršų. Mano sesutės pradėjo verkti. Jos sėdėjo ir verkė mano kambary. Aš pykau. Liepiau joms išeiti, apsirengiau ir išėjau iš namų. Nubėgau prie arklidžių, į tą tvartelį, kuriame turėjo gyventi mano kumeliukas.

Atsiklaupiau šiauduose ir verkiau. Verkiau ir verkiau. Maniau, kad niekas nematė. Už sienos išgirdau balsus. Kalbėjo mama su tėčiu. Mama buvo susijaudinusi. Ji atėjo manęs kviesti pusryčių. Nėjau. Į bažnyčią važiauvau tylus. Kai grįžom, išėjau į lauką ir atsisėdau ant mūsų namų priekinių laiptų.

Sėdėjau ir verkiau. Kodėl? Kodėl? Negalėjau savo tėvų su-
prasti. Suaugę žmonės tokie keisti.

Sėdėjau ilgai. Gal pusvalandį, o gal ir valandą. Staiga išgir-
dau lėtai žingsniuojančio arklio kanopų kaukšėjimą. Pro pat mū-
sų namus atjojo apysenis žmogus ant jauno kumeliuko. Žmogus
kažko ieškojo. Žiūrėjo į visų namų numerius.

— Gal, gal pagaliau... — pagalvoju. Net kvėpuoti negalėjau.
— Gal čia mano kumeliukas. O koks gražus! Rudas su juodais
karčiais ir uodega.

Bet ne. Žmogus nesustojo ties mūsų namu. Mano širdis nu-
krito ligi pat batų. Užsimerkiau. Žinojau, kad dabar verksiu, kaip
niekad.

— Ei, vaike! Gal žinai, kur gyvena Edis Šimkus?

— Tai aš, — atsakiau, praverdamas akis.

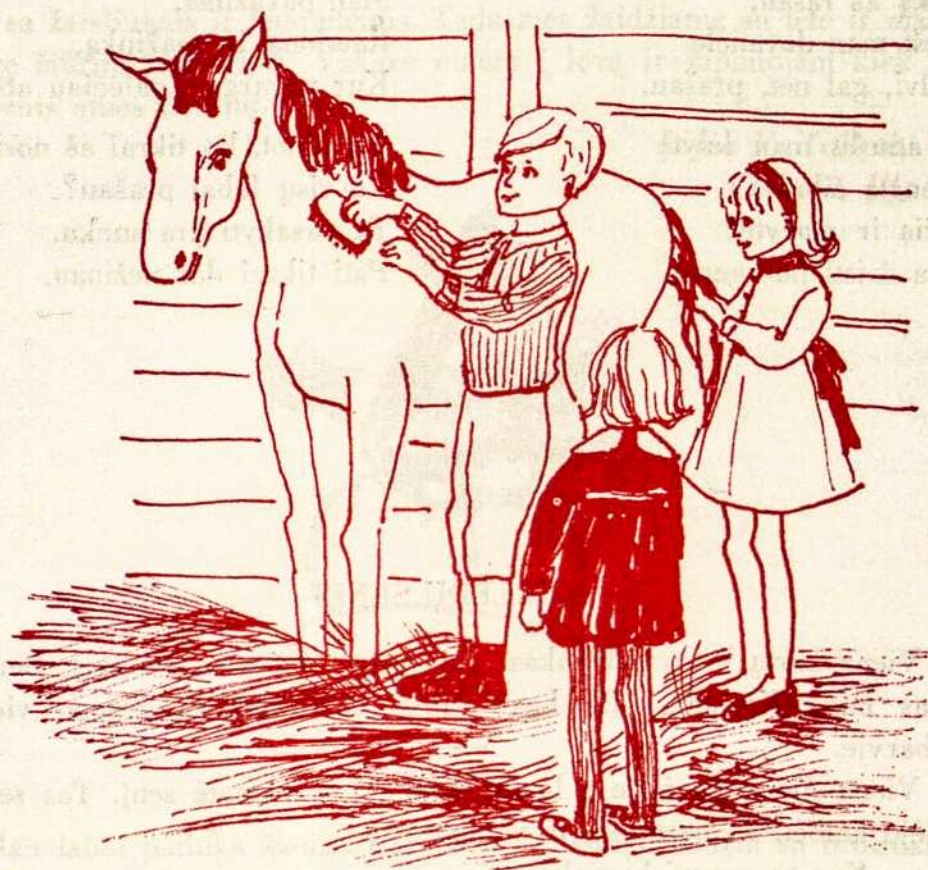
— Tai, vat, čia šis arklys priklauso...

Aš jam neleidau baigti. Nėriau į gatvę, pasigriebiau vadeles
ir jau sėdau į balną. Nepažįstamasis mane užkėlė. Jis ką tai
murmėjo.

— Tai žinai, man sakė septintą. Sakė pririšti prie tvoros.
Ale, ką gi žmogus suspėsi viską...

Daugiau negirdėjau. Aš jojau. Mano kumeliukas! Ir balnas naujas, labai gražiai išpiaustytas. Balno ragas žiba, kaip kokia žvaigždė. Bet kas čia? Lašai ant mano naujo balno!

— Grįšiu, — nutariau. — Ant mano naujo balno negali lyti.

Namuose visi išsirikiavę manęs laukė. Nustebo, kad taip greitai sugrįžau.

— Kodėl nejoji?

— Kad lyja. Va, lašai ant balno.

— Ašaros, — sušnabždėjo mama ir pasižiūrėjo į tėtį.

Po pietų smarkiai lijo. Visą popietį aš ir sesutės praleidom su kumeliuku. Aš jį šeriau ir šukavau. Sesutės jam uodegą supynė. Kai sugrįžom į namus, visi kvėpėjom tvartu.

Tokios buvo mano dešimtosios Kalėdos. Manau, kad tai buvo liūdniausios ir linksmiausios Kalėdos visame mano gyvenime.

KALĖDŲ SENIUI

*Indrė Bildušytė,
Chicago, Ill.*

Mielam Kalėdų Seniui
Laišką aš rašau,
Atnešt man dovanėlę
Ar dvi, gal net, prašau.

Gal atnešit man lėlytę
Aprengtą šiltai,
Gražią ir mažitę?
Su ja žaisti bus gerai.

Gal atnešit triratuką
Man pavažinėt,
Raudoną ir mažiuką,
Kur pavargusi galėčiau atsisėst?

Bet žinot, ko tikrai aš noriu,
Ko visų labai prašau?
Tą pasakyti yra sunku,
Pati tikrai dar nežinau.

KALĖDŲ SENIS

Vieną kartą buvo berniukas. Jis gyveno su savo tėveliais. Berniuko vardas buvo Kęstutis. Jie buvo labai neturtingi ir gyveno viename kambaryje.

Vieną dieną jis išėjo į lauką slidinėti ir pamatė senį. Tas senukas pradėjo kalbėti su berniuku ir paklausė:

— Kur tu gyveni berneli?

— Aš gyvenu tame mažame namelyje.

Senukas ir vėl klausia:

— Ar jūs ruošiatės Kalėdoms?

— O taip, mes ruošiamės kiek tik galime, bet mes esame neturtingi.

— Ar tu žinai kokių tu norėtum dovanų Kalėdoms?

— Taip, aš noriu turėti didesnę namelį, kad mūsų šeima galėtų geriau gyventi.

Kai Kęstutis tą pasakė, jo mažas namelis pasidarė didesnis ir jis bėgo pasakyti mamai. Kai Kęstutis nubėgo, tas senelis nuėjo juokdamasis. Tas senelis tai buvo Kalėdų Senelis.

*Regina Stankūnavičiūtė
Chicago, Ill.*

LAUKIU KALĖDŲ

Aš linksma, žinai kodėl? Ogi dėl to, kad ateina Kalėdos. Prieš Kalėdas sniegas krenta ir aš žaidžiu sniege. Ar tau smagu sniege žaisti? Kai mes važiuojame eglutės pirkti, aš žaidžiu su šuniukais. Jie gyvena pas tą poną, kuris eglutės augina. Kada grįžtam namo, mes papuošiame eglutę su žaisliukais ir lemputėmis. Tada mes žaidžiame su tėte ir mama. Pavalgę žiūrim televizijos. Vakare einam į lovą ir sapnuojam kiek Kalėdų Senis atneš dovanų.

Liana Vaičiulytė,

Chicago, Ill.

ŽIEMA

Man labai patinka žiema. Kai išeinu į lauką, žaidžiu su broliuku ir sesute. Mes trys pastatom sniego senį. Mano draugė dar ateina ir mums padeda. Kieme yra daug sniego. Pažaidžiame lauke kokią valandą, tada einame vėl į vidų. Žiema prasideda gruodžio mėnesyje. Nors oras žiemą yra šaltas, bet mes vistiek einame į bažnyčią. Kartais einame į parką pasivaikščioti. Naktimis sniega ir beveik kiekvieną rytą yra daug sniego. Mano tėvelis ir mamytė neina į lauką, nes jiems per daug šalta. Žiemą apsivelkame šiltais rūbais.

Audra Dirkytė,

Chicago, Ill.

Atskymai: Skersai — 1. Betliejų, 2. tu, 3. nieko, 4. tat, 5. édalas. Žemyn — 6. eglutė, 7. planeta, 8. meteoras, 9. juk, 10. oda, 11. Ada.

GEROJI LAUMĖ

Mūsų gatvėje gyveno laumė. Ar jūs žinote, iš kur aš tai žinau? Pirmą kartą kai ją pamačiau, aš nieko nepastebėjau, bet vėliau viską sužinojau. Mūsų geroji laumė yra labai gera kaimynė. Jei kas nors serga, ji visada atneša pyragaičių ir karštos sriubos. Mūsų laumė yra gera ir juokinga.

Kartą mes pas tą laumę valgėme pyragaičius ir gėrėme arbatą. Kažkas pasibeldė į duris. Atėjo jos kaimynai. Jie neatrodė labai patenkinti. — Tu geriau išsikraustyk iš čia! — jie pasakė. Mūsų geroji laumė labai supyko. Mes irgi supykom.

Tada mūsų geroji laumė juos užbūrė. Tas burtas buvo labai baisus, aš negalėjau žiūrėti. Ji juos pavertė į karalių ir karalaitę. Mes prašėm, kad ji mus paverstų į karalių ir karalaitę, bet ji pasakė, kad mergaitės ir berniukai yra gražesni už karalius ir karalaites.

*Paulius Alekna,
Chicago, Ill.*

VANDENS KARALAITĖ

Baltijos jūros dugne gyveno vandens karalaitė. Ji turėjo daug kambarių, išpuštų gintaro gabalėliais. Kartais ji sukeldavo audrą, kad išmestų gabalėlių gintaro ant kranto, kad žmonės galėtų rasti. Naktį ji išplaukdavo iš vandens ir vaikščiodavo po gražųjį baltą pajūrio smėlį. Kai saulė patekėdavo, karalaitė pasinerdavo į jūros dugną. Vandens karalaitė sukeldavo bangas, kad vanduo nuplautų jos išpaustas pėdas smėlyje. Bet kartais bangos nenuplaudavo visas karalaitės pėdas, tai žmonės pamatę labai stebėdavosi, koks čia gyvulys vaikščiojo naktį, nes vandens karalaitė turėjo tik tris pirštus.

*Danutė Kardokaitė,
Chicago, Ill.*

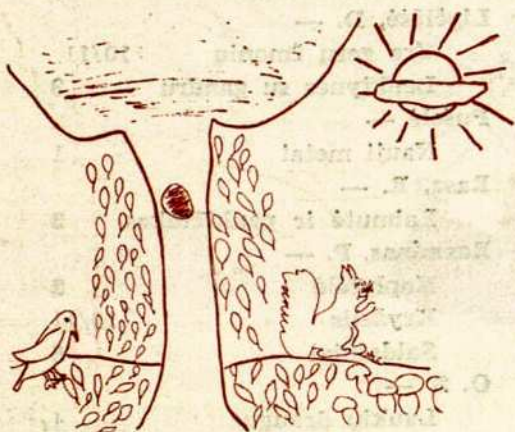
1972 METŲ "EGLUTĖS" TURINYS

EILĖRAŠČIAI	men.	psl.	Jankutė, N. —	mėn.	psl.
Audronė, O. B. —			Karilė ir pabėgėliai	1	4
Vasarėlė	6	11	Jotvingytė, R. —		
E. J. —			Debesėlis	12	11
Kas?	4	14	Saulė	4	4
Yla, St. —			Šelmis	5	11
Žuvaotojas	5	18	Šelmis, II	6	4
Jotvingytė, R. —			Kvietytė, M. —		
Ak, žinau	1	3	Geriausias draugas	1	19
Buvom vyrai	2	3	Gimtadienis	3	18
Jei pagausiu	3	3	Rainutė	4	15
Ei, gegužė	5	3	Gegužė	5	4
Man žvaigždutė	12	3	Lekutis —		
Ošė girios	10	11	I piliakalnį	2	14
Lipčiūtė, D.			Linutė —		
Šeiminkaujam	4	10	Pupučio aukštieji mokslai	9	22
Mikailaitė, O. —			Puputis padeda	12	17
Išdykėlis	7	3	Puputis tvarkosi	5	19
Minelga, J. —			Lipčiūtė, D. —		
Gėlės mamytei	5	10	Yra gerų žmonių	10/11	19
Pavasaris	3	8	Lenktynės su gandra	3	4
Po laisvės žygių	2	11	Pušėlė —		
Ruduo Lietuvoje	7	21	Nauji metai	1	15
Velykos	4	3	Rasa, R. —		
Žiema Lietuvoje	1	14	Laimutė ir paukščiukas	3	9
Muliolienė, A. —			Razminas, P. —		
Bato namelis	2	21	Koplytėlė	2	4
Gudragalviai	2	21	Kryželis	10/11	3
Jonukas Šliuriukas	2	21	Saldainiai	6	12
Narūnė, J. —			O. S. —		
Kūčių naktis	12	10	Laukiu draugų	4	11
Riešutai	10/11	18	Simko, M. —		
Rima —			Jūreivis	6	12
Žiema	3	24	Slėnys, J. —		
Rutkauskas, J. —			Urvo paslaptys	2	22
Mokinys	7	10	Spalis, R. —		
Žitkevičius, L. —			Teismas	9	4
Be tėviškėlės man tamsu	6	3	Teismas, II	10/11	12
VAIZDELIAI			Tenisonaitė, Z. —		
ir vaidinimai			Karolytės kelionė į mėnulį	9	15
Eimantas, L. —			Valiuškienė, K. —		
Mamytės ir mes	4	23	Kas būtų?	3	16
PASAKOS			VERTIMAI		
ir pasakojimai			Mikailaitė, O. —		
Gudelienė, L. —			Dešimtosios Kalėdos	12	20
Pamoka	9	11	Sadūnaitė, D. —		
			Kalėdų žvaigždutė	12	4

paveikslų paroda

Katinas prie jūros
Audra Užpurvytė, 10 m.
North Easton, Mass.

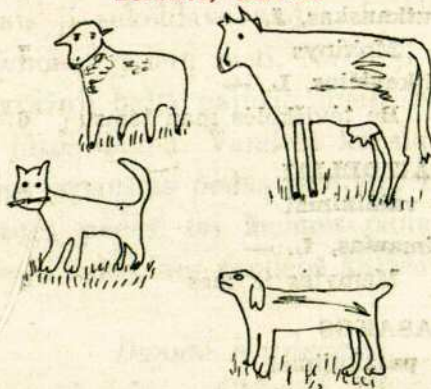
Ruduo
Algis Venslovas, 9 m.
Stoney Creek, Canada

Vaikų darželyje
Kristutė Valevičiūtė, 4 m.
Toronto, Canada

Padėkos diena
Loreta Padolskytė, 7 m.
Toronto, Canada

Gyvuliai
Jonas Liškauskas, 6 m.
Burlington, Canada